

Pünkösdvasárnap 2014.

Bevezetés

Ma, piros Pünkösdi ünnepén szeretettel köszöntök minden jelenlévő testvért. Tudjuk, hogy Pünkösdi a Szentlélek Úristen ünnepe, és azt is, hogy Pünkösdi egyben az Egyház, születésének, öntudatra ébredésének az ünnepe is. Ekkor formálta a Szentlélek egyetlen nagy családi közösséggé a legkülönbözőbb nyelvű és gondolkodású embereket.

Azóta is a Szentlélek élteti a krisztushívők világot megújító közösségét, az egyházat, s annak tagjait, hogy képesek legyenek mindenkor e feladatuk teljesítésére. Mennyire engedjük, hogy bennünket is inspiráljon a Szentlélek? Mennyire vesszünk mi részt a világ Szentlélek irányította megújításában? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirié litánia

Jézus Krisztus! Az Általad elküldött Igazság Lelke jutassa eszünkbe mindazt, amire tanítottál bennünket! Uram irgalmazz!

Jézus Krisztus! Az általad elküldött Szentlélek vezesse Egyházadat mindenkor az Igazság és szeretet útján! Krisztus kegyelmezz!

Jézus Krisztus! Az Általad elküldött Vigasztaló maradjon velünk mindörökké! Krisztus kegyelmezz!

Evangelium után

Pünkösdi a keresztény ünnepek között a harmadik legnagyobb. A „sátoros” ünnepek közé sorolt ünnep.

A zsidóknál, a második legnagyobb. A zsidó vallásban „hetek ünnepe”, a zsidó aratási hálaadó ünnep. Később a Sinainál történt törvényadásra való visszaemlékezés ünnepe.

Ezen, a feltámadás utáni első Pünkösden, valami megmagyarázhatatlan dolog történt. Azt olvashattuk az Apostolok Cselekedetei könyvéből vett első Olvasmányban, hogy amikor pünkösdi ünnepe érkezett, hirtelen zúgás támadt az égből, mint ha szélvihar közeledett volna, majd lángnyelvek tűntek fel, és szétoszolva leereszkedtek mindegyikükre” Ez az a történet, amire a szentíró röviden emlékeztet bennünket.

De egyéb dolgokra is emlékeztet. Nevezetesen arra, hogy az Úr Jézus tanítványai ettől a pillanattól kezdve megtámaszkodtak, kiálltak a nyilvánosság elé, szónokoltak a megtérésről és megkereszteltek több mint 3000 embert. Ez volt az a pillanat, amikor megszületett az egyház, ez volt az a pillanat, amikor Jézus Krisztus ügye elindult világhódító útjára.

Ezt emberi tényezőkkel, természetes okokkal nem lehet megmagyarázni. A feltámadást követő ötven nap, aligha mondható elegendőnek ahhoz, hogy az egy-két tucat ember megszervezen egy világhódító mozgalmat netán azzal a céllal, hogy kiüsse kora vallási vezetőinek kezéből a vallásos élet vezetését.

Ráadásul annak a nevében, akit, mint „gonosztevőt” végeztek ki, s aki üldözött volt tanításaival, eszméivel együtt. Már pedig arról volt szó, hogy a hatalmas templomi tömeget; a sok tartományból a zsidók második legnagyobb ünnepére Jeru-

zsálembe zarándokolt és egybesereglett tömegeket az új hit eszményeinek megnyerjék.

A föltámadást követő 50 nap alatt az apostolok között is voltak olyanok, például Tamás, még abban is kételkedtek, hogy Krisztus valóban feltámadt. Hitük meggyengült, félénk közösséggé zsugorodtak, amelytől alig várható el, hogy ilyen rövid idő alatt újraszerveződjenek és kidolgozzon egy új ideológiát és egy mozgalmi stratégiát.

Ötven nap félelemben és szorongásban telt el még akkor is, ha olykor-olykor megjelent számukra a Föltámadott.

A föltámadás körüli „rémhírek” mozgósították az „ellentábort”. Nem tudták elviselni, hogy egy másfél tucatnyi ember „kilógjon” a sorból és másképp gondolkozzon, mint ők. Ezért a Föltámadottban való hitnek, az új tanításnak még az írmagját is ki akarták irtani. Propagandájuk bejárta Jeruzsálemet: „Jézus holttestét ellopták és azt mondják, feltámadt”. A feltámadását hirdetőket meg végleg el akarták némítani.

Ezért nagy volt a meglepetés, amikor a bezárt ajtók mögül előjött tanítványok csapata, „a legnyilvánosabb fórumot,” a templomot használta fel igazságának szószékéül.

Hogy a megfélemlített csapat ilyen bátorságra tett szert, az csoda! A kívülállók is elismerik.

Ki adott ennek a félénk nyulakból bátor oroszánokká lett csapatnak tanácsot, eligazítást? Ki szervezte, mozgatta a nagy demonstrációt? Ki készítette fel őket a szónoklásra?

Ki más, mint maga a Szentlélek, az Atyának és a Fiúnak a lelke!

Mindezt ugyan Jézus megígérte nekik, de másban sem nagyon hittek, nemhogy ebben. És amikor megkapták ezt a földöntúli isteni erőt, megkapták a Szentlelket, már nem volt életföltés, aggodalom és csüggedés. De az sem, hogy mit is kellene mondaniuk. Ömlött belőlük a szó. Hivatkoztak az Úr tetteire, meg a régi időkre, idézték szavait, csodáit úgy, ahogy eszükbe jutott. De legfőképpen a borzalmas élményt, ahogyan keresztre függesztve látták. Ám a szintézis sem maradt el. „Isten feltámasztotta fiát.”

Az első pünkösdi eseményeiben egy dolog válik szembetűnővé mindenki számára: a gyengékből erősek, a gyávákból hősök lettek s a krisztusi tanításnak rendíthetetlen hirdetői.

Ilyen tüneményes gyorsaságú változás, mint amin a tanítványok átettek, a világtörténelemben párját ritkító eset. Ez a Szentlélek Isten egyedülálló csodálatos műve volt.

A Jeruzsálembe sereglő népek a sinai törvényadásra akartak emlékezni. Ehelyett egy új törvénynek és tanításnak és a Szentlélek kiáradásának lettek a megtapasztalói.

És ezt a csodálatos élményt vitték haza magukkal, sokan már, mint megkereszteltek.

Megmozdult a Lélek és új világot teremtett. És ezt az új világteremtést folytatja immár 2000 éve az Egyházban, a krisztushívőkben és általuk e világban. Itt és most, magyar földön is, bennünk és általunk.

Ámen.

F. F.